

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobkyně: **V. D.,**
státní příslušnice Ukrajiny,
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 3. 2018, č. j. CPR-21394-5/ČJ-2017-930310-V234, o správním vyhoštění,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou, podanou dne 26. 3. 2018 Krajskému soudu v Praze, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 6. 2017, č. j. KRPS-53128-31/ČJ-2017-010025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

států Evropské unie, byla v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na 1 rok od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu v České republice. Doba k vycestování byla v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 10 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná po rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení a odvolacích námitek uvedla, že správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobkyně v České republice vykonávala práci pomocné dělnice v továrně na cukrovinky, a to minimálně v období od 8. 2. 2017 do 16. 2. 2017, ačkoli nedisponovala žádným povolením k zaměstnání na území České republiky. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) pro tuto činnost potřebovala povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, přičemž žalobkyně nespadala do žádné z výjimek vypočtených v § 98 zákona o zaměstnanosti. Správní orgán I. stupně si také vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož zde není překážka vycestování. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně; skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně nebyl správní orgán I. stupně povinen zjišťovat, jestliže o nich nemohl vědět a žalobkyně je netvrdila. V řízení také nevyplynulo, že by žalobkyně práci vykonávala legálně. Na posuzovaný případ nelze aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť se neprokázalo naplnění podmínek pro jeho užití, tedy že zahraniční zaměstnavatel vysílá svého pracovníka do České republiky k provedení služby (smluvní vztah mezi polským zaměstnavatelem a zdejším subjektem nebyl v řízení prokázán), což znamená časově omezenou realizaci závazků vysílajícího subjektu v jiném členském státě, nikoli trvalou realizaci závazků subjektu, do něž je pracovník vyslán – takový výklad by podstatu volného pohybu pracovníků a služeb zcela popřel. Skutečnost, že žalobkyně má povolený pobyt na území Polska, vyhoštění z České republiky nijak nebrání. Odpovědnost za své protiprávní jednání nemůže žalobkyně přenést na svého zaměstnavatele, neboť není její povinností vyplývající z pracovněprávního vztahu plnit pokyny zaměstnavatele, které by byly v rozporu se zákonem. Udělení správního vyhoštění žalobkyni je povinností správního orgánu I. stupně přímo navazující na zjištění, že naplnila příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li k závěru, že by to bylo nepřiměřené (což se v dané věci nestalo); jeho délka se odvíjí od okolností přitěžujících (v dané věci šlo o nelegální výkon práce) a polehčujících (spolupráce se správním orgánem). Žalobkyně měla v průběhu správního řízení možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, přičemž její procesní pasivita (zejm. ve vztahu k tvrzením o jejím soukromém a rodinném životě v Česku) a důsledky z ní plynoucí nemohou být považovány za pochybení správního orgánu I. stupně. Že nebude žalobkyně po návratu do vlasti vystavena riziku vážné újmy, bylo potvrzeno stanoviskem ministra vnitra ze dne 23. 2. 2017. Doba k vycestování byla stanovena přiměřeně, neboť ani žalobkyně nenamítla žádné konkrétní komplikace spojené s vycestováním.
3. Žalobkyně nejprve namítá, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V průběhu správního řízení se totiž omezila pouze na důkladné zjištění skutečností v neprospěch žalobkyně, aniž by stejnou pozornost věnovala zjišťování skutečností v její prospěch. Konkrétně žalovaná nezjistila a neprokázala vztahy mezi jednotlivými zúčastněnými společnostmi a její závěry o řetězení smluvních vztahů směřujících k obcházení zákona jsou pouhou spekulací. Stejně tak se žalovaná nezabývala okolnostmi

vyslání žalobkyně do České republiky a obsahem její činnosti zde, k čemuž měla vyslechnout oprávněné osoby ze všech zúčastněných společností. Tím porušila také § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť přijaté řešení neodpovídá okolnostem daného případu a nebyla šetřena práva žalobkyně.

4. Žalobkyně dále namítá, že se s žalovanou neztotožňuje, pokud jde o hodnocení povahy její činnosti v České republice, které žalovaná ostatně bezvýhradně přejala od správního orgánu I. stupně. Žalobkyně byla svým polským zaměstnavatelem vyslána do Česka, aby pro něj pracovala, za což od něj dostávala mzdu; nepotřebovala tedy zvláštní povolení k zaměstnání v České republice; ostatně její vízum není omezeno na konkrétní stát, nýbrž pouze na konkrétního zaměstnavatele, pro něž může pracovat kdekoliv v rámci Evropské unie. Na tom nemůže nic změnit ani to, že zde žalobkyně prováděla dílo u české společnosti, pro které byl jeho polský zaměstnavatel najat. Žalobkyně měla vyřízené veškeré doklady (měla platné pracovní povolení pro Evropskou unii a byla nahlášena na úřadu práce), nemá tedy za to, že by zde pracovala nelegálně a nespátřuje žádný důvod pro správní vyhoštění. Postup žalované je v rozporu s unijním právem, zejm. s principem volného pohybu služeb.
5. Dále žalobkyně podotýká, že je jakožto práva neznalá dělnice pouze zaměstnankyní svého polského zaměstnavatele, jehož pokyny plnila. Přitom dostala všem požadavkům, které na ni byly kladeny – získala povolení k pobytu v Polsku, které ji opravňuje k výkonu závislé práce, a našla si v Polsku zaměstnání. I pokud by tedy snad polský zaměstnavatel postupoval nelegálně, sotva to může být kladeno za vinu žalobkyni, která byla přesvědčena o tom, že její zaměstnavatel vyřídil veškerou administrativu, a sama ani pracovní smlouvě uzavřené v polštině a v češtině nerozuměla. I kdyby právnímu rozměru celé věci rozuměla, nemohla protiprávní jednání zaměstnavatele nijak ovlivnit, neboť její povinností bylo plnit zadanou práci. Správní vyhoštění je tak zjevně nepřiměřeným a naprosto neadekvátním opatřením a bylo by – se zřetelem k následkům vyhoštění do života žalobkyně – spíše na místě umožnit jí dobrovolné vycestování z České republiky. Žalobkyně měla totiž pobytové oprávnění pro území Polska, které by mohla konzumovat, avšak v důsledku správního vyhoštění tak učinit nemůže a vyhoštění jí také brání v získání dalšího pobytového oprávnění v budoucnu.
6. Žalobkyně dále namítá, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně neměla možnost náležitě se vyjádřit k rozhodným skutečnostem týkajících se přiměřenosti rozhodnutí. Správní orgán I. stupně navíc přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřezkoumal, pouze v prvostupňovém rozhodnutí vypočetl všechna v zákoně uvedená kritéria, s nimiž se však nijak nevypořádal. Úvaha o dopadu rozhodnutí na život žalobkyně je tak čistě formalistická, bez vztahu k posuzované věci, pro niž je rozhodné, že její pobytová historie jí může zmařit opětovnou pobytovou žádost. Nemůže být jediným kritériem, že žalobkyně má na Ukrajině zázemí. Žalovaná nezohlednila, že žalobkyně má stále povolený pobyt v Polsku, a nemožnost tam pobývat má nesporně dopad do jejího soukromého života. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
7. Dále žalobkyně namítá, že žalovaná nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudila možnost jejího vycestování. Z napadeného rozhodnutí ani z podkladů obsažených ve správním spisu není patrné, jak žalovaná dospěla k závěru, že jí v případě návratu na Ukrajinu nehrozí nebezpečí vážné újmy, přestože tam probíhá ozbrojený konflikt. Žalobkyně, která má

legitimní obavy z návratu do vlasti (srov. judikaturu Nejvyššího správního soudu k pojmu vážné újmy), tak nemá možnost na tento závěr jakkoli argumentačně reagovat.

8. Žalobkyně konečně namítá, že jí bylo správní vyhoštění uloženo, přestože území České republiky již dávno opustila. Ač je přesvědčena o legálnosti svého zdejšího pobytu, chtěla se vyhnout postihu. Správní vyhoštění v délce 1 roku je tudíž uloženo zcela nadbytečně a žalobkyni nad míru omezuje, tím spíše pokud tato lhůta počne běžet až po skončení řízení. Lhůta je také uložena v délce, která je zcela nepřezkoumatelná (odůvodnění, že se jedná o spodní hranici, samo o sobě neobstojí) a nepřiměřená rozsahu vykonávané nelegální práce. Bylo na místě uložit správní vyhoštění v délce 6 měsíců, jak je to v podobných případech obvyklé.
9. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a spisový materiál, neboť žalobní námitky byly současně odvolacími námitkami, a jako takové byly již jednou vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhuje zamítnutí žaloby.
10. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 16. 2. 2017 byla žalobkyně zajištěna při policejní kontrole v areálu továrny společnosti Ch. a. s. (dále jen „Ch.“). Sice se prokázala platným cestovním pasem a polským dlouhodobým vízem typu D platným od 1. 1. 2017 do 30. 12. 2017, avšak neměla žádné platné pracovní povolení ani povolení k zaměstnání na území České republiky. S žalobkyní bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění pod č. j. KRPS-53128-9/ČJ-2017-010025 a byla vyslechnuta. Do protokolu uvedla, že z Ukrajiny přicestovala přes Slovensko do České republiky dne 1. 2. 2017. V Polsku nikdy nebyla ani tam nepracovala a nevyřizovala si žádná potvrzení na tamním úřadě práce. Již na Ukrajině telefonicky kontaktovala pana V., zástupce společnosti H. X. M. (jedná se o společnost H. X. M. A. s. r. o., dále jen „agentura H. X. M.“), s níž se domluvila na podrobnostech práce v Kolíně, kam pak přijela mikrobusem. Pan V. ji ubytoval na ubytovně v Ž., kde čekala, až se uvolní pracovní místo; dne 8. 2. 2017 nastoupila do č.s. Ch. na balicí práce. Pan V. jí předal pracovní smlouvu a dodatek k ní v polštině (které však po žalobkyni nechtěl podepsat) a dokument o vyslání žalobkyně na pracovní cestu, který žalobkyně podepsala. O těchto listinách jí bylo řečeno, že díky nim bude moci v Česku legálně pracovat. Pan V. jí také zajistil ubytování a dopravu do práce minibusem. Docházka do práce byla evidována pomocí čipových karet. Žalobkyně potvrdila předloženou evidenci pracovní doby, podle které v č. pracovala od 8. 2. 2017 do 16. 2. 2017. Pracovní oděv a další pomůcky žalobkyně dostala od personální pracovnice společnosti Ch., která se také přeptala na její zdravotní stav; zdravotní prohlídku žalobkyně neabsolvovala. Práci zadávali a její kvalitu kontrolovali vedoucí zaměstnanci společnosti Ch. Mzdu žalobkyně dosud nedostala, ale měla dostávat 70 Kč/hod nebo více. Měla v úmyslu zde pracovat asi tři měsíce a vydělat si nějaké peníze. V České republice nemá žádné vazby, naopak na Ukrajině má rodinu, k níž se může a chce vrátit. Není si vědoma žádné překážky vycestování a ani nemá za to, že by vycestování představovalo zásah do jejího soukromého a rodinného života.
11. Součástí spisu je dále výtisk evidence žalobkyní odpracovaných hodin pro společnost Ch. za část měsíce února 2017. Z nich vyplývá, že žalobkyně pracovala v třísměnném provozu po dvanáctihodinových směnách. Dále je součástí spisu žalobkyní předložená nedatovaná pracovní smlouva v češtině (označená jako „smlouva o provedení práce“) a v polštině („umowa zlecenia“) uzavřená mezi společností P. Sp. z o. o. (dále jen „P.“) a žalobkyní, přičemž podpis žalobkyně chybí. Podle této smlouvy měla žalobkyně od 6. 2. 2017 do 6. 2.

2019 provádět manuální práce na území Polska, případně na území jiného státu, a to za odměnu 1 750 zlotých měsíčně. Dále je součástí spisu dodatek k této smlouvě ze dne 7. 2. 2017 v češtině a v polštině, podle kterého se žalobkyně vysílá na služební cestu do České republiky na pracoviště agentury H. X. M. za účelem provedení manuální práce ve výrobě. Ani dodatek není žalobkyní podepsán. Součástí spisu je také nařízení služební cesty do zahraničí v polštině (*Polecenie wyjazdu służbowego poza granicę kraju*) v dnech 7. 2. 2017 až 28. 2. 2017 podepsané žalobkyní a informace o vyslání žalobkyně k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy ve smyslu § 87 zákona o zaměstnanosti ze dne 7. 2. 2017 podepsané pracovníkem agentury H. X. M., avšak neoznačené razítkem a parafoú Úřadu práce.

12. Dále je součástí spisu sdělení Úřadu práce České republiky (dále jen „Úřad práce“) ze dne 20. 2. 2017, z něž vyplývá, že žalobkyně k tomuto dni nemá povolení k zaměstnání, ani není přihlášena podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Součástí spisu je také sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru mezinárodních vztahů, ze dne 23. 2. 2017, které obsahuje základní informace o pracovní agentuře P., výpis z polského obchodního rejstříku, a informaci o tom, že subjektem, který vystavil žalobkyni osvědčení o záměru vykonávat práci je paní B. J., která však v telefonickém hovoru uvedla, že sice občany Ukrajiny zaměstnává v zemědělsko-potravinářské výrobě, ale nikdy je nevysílá pracovat do zahraničí. Podle dalšího sdělení ze dne 14. 4. 2017 po místním šetření provedeným polskými správními orgány v sídle společnosti P. vyplynulo, že tato společnost žádné pracovníky nezaměstnává. Dále správní spis obsahuje závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 23. 2. 2017, podle něž je vycestování žalobkyně možné, a zprávy o zemi původu, z nichž Ministerstvo vnitra vycházelo.
13. Dne 13. 4. 2017 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobkyni o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a poučil ji o jejím právu se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. Žalobkyně svého práva nevyužila.
14. Dne 28. 6. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí. V něm zrekapituloval dosavadní průběh řízení a konstatoval, že žalobkyně přicestovala do Evropské unie na základě zjednodušeného polského víza, které se vydává pouze na základě prohlášení polského zaměstnavatele, že hodlá dát žadateli práci. Žalobkyně má za to, že je zaměstnankyní společnosti P., která ji vyslala do agentury H. X. M. Ve skutečnosti však žalobkyně pracovala jako pomocná dělnice pouze pro společnost Ch., přičemž její činnosti vykazovala všechny znaky závislé práce. Ve světle uvedeného tedy nelze mít za to, že by se jednalo o vyslání žalobkyně zaměstnavatelem v určitém členském státě do jiného členského státu v rámci volného pohybu služeb ve smyslu výjimky uvedené v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Není tedy pochyb o tom, že žalobkyně v České republice od 8. 2. 2017 do 16. 2. 2017 vykonávala práci bez povolení k zaměstnání ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, což je nežádoucí jednání, na něž je správní vyhoštění adekvátní a účinnou reakcí. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok, s ohledem na relativně krátkou dobu výkonu nelegální práce, spolupráci žalobkyně se správním orgánem a skutečnost, že jiného porušení právních předpisů se žalobkyně nedopustila. Jakkoli rozhodnutí o vyhoštění z povahy věci představuje určitý zásah do života cizince, v posuzované věci to není zásah nepřiměřený. Žalobkyně totiž sama uvedla, že nemá v Česku žádné vazby (naopak přijela čistě za účelem výdělků a poté se chtěla vrátit do vlasti), její rodina žije

na Ukrajině a vycestování nebrání ani její věk a zdravotní stav. Ze stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 23. 2. 2017 rovněž žádná překážka vycestování neplyne.

15. Dne 4. 7. 2017 podala žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které dne 20. 7. 2017 doplnila. Odvolací důvody jsou shodné s žalobními body, žalobkyně tedy namítala, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, že žalobkyně v České republice pracovala legálně jakožto zaměstnankyně vyslaná zaměstnavatelem, že případné protiprávní jednání zaměstnavatele nelze vytýkat žalobkyni, že je rozhodnutí nepřiměřené vzhledem k malé závažnosti protiprávního jednání a jejímu soukromému a rodinnému životu, že žalobkyně nedostala možnost se k věci vyjádřit, že žalobkyni na Ukrajině hrozí vážná újma, že délka správního vyhoštění je odůvodněna nepřekoumatelně a lhůta k vycestování je nepřiměřeně krátká.
16. Žalovaná v odvolacím řízení doplnila správní spis o stanovisko ministra vnitra ze dne 12. 10. 2017, kterým bylo potvrzeno, že vycestování žalobkyně je možné, a o související zprávy o zemi původu. Dne 8. 1. 2018 vyrozuměl správní orgán žalobkyni o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a poučil ji o právu se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. Žalobkyně svého práva nevyužila. Dne 14. 3. 2018 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, jehož obsah soud shrnul v odstavci 2 tohoto rozsudku.
17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
19. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.
20. Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.

21. Podle § 98 odst. 1 písm. zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.
22. K první námitce žalobkyně, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud, že žalovaná při svém rozhodování vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí, včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobkyně, informace získané součinností s polskými orgány, kopie docházky za měsíc únor 2017 vedené společností Ch., závazná stanoviska Ministerstva vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně obsahující řadu dalších listin a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobkyní, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobkyně ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobkyně, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit. Sama žalobkyně žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačila, ve své námitce setrvala jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobkyně dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobkyně.
23. Správní orgány provedly dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu byla vyslechnuta samotná žalobkyně a proveden důkaz všemi dostupnými listinami týkajícími se jejího pracovněprávního vztahu (docházka vedená společností Ch.). Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobkyní ve výrobních prostorech společnosti Ch. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobkyně žádný konkrétní důkazní návrh nenavrhla. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobkyně, která jako jediná mohla uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z její výpovědi vycházely a nezpochybnilly žádnou skutečnost uvedenou žalobkyní. Ani v žalobě žalobkyně nezmínila žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměřování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.
24. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobkyně, že neměla prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohla žalobkyně vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočnicka učinila, a dále kdykoliv poté. Žalobkyně je již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupena advokátem.

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

Správní orgány obou stupňů umožnily žalobkyni vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k jejímu rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobkyně jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu nicméně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně, jestliže její rodina pobývá na Ukrajině, na území České republiky nežije žádný její příbuzný ani osoba jí blízká. Sama žalobkyně pak vzhledem k relativně krátkému pobytu na území Evropské unie zde ani nemohla stihnout navázat žádné hluboké soukromé vazby, a to i vzhledem k tomu, že po většinu této doby vykonávala práci. Na území České republiky nemá žádné vlastní bydlení, přespává na ubytovně u zaměstnání. Žalobní bod tak není důvodný.

25. K námitce žalobkyně napadající správnost právního závěru žalované, že žalobkyně na území České republiky pracovala bez povolení k výkonu zaměstnání, neboť měla platně uzavřenou pracovní smlouvu s polským zaměstnavatelem a v České republice legálně pracovala jako zaměstnanec polského zaměstnavatele na základě smlouvy, uvádí soud následující. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobkyně vykonávala na území České republiky v Kolíně v provozu společnosti Ch., svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobkyně totiž práci vykonávala ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013 – 35, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Ads 272/2016 – 53). Povaha práce spočívala v balení čokoládových figurek ve výrobním provozu, žalobkyně vykonávala práci při rovnoměrně rozvržené pracovní době (dvanáctihodinové směny). Práci jí přidělovali a její výkon kontrolovali zaměstnanci společnosti Ch. Tato společnost jí také evidovala docházku. Žalobkyně nepopírá, že v provozovně společnosti Ch. vykonávala závislou práci, nicméně argumentuje tím, že tuto práci konala pro svého polského zaměstnavatele, s nímž má uzavřenou pracovní smlouvu a který ji vyslal k výkonu práce ke společnosti Ch.
26. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobkyni vydáno Polskou republikou (vízum typu D). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu D vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobkyně není, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie České republiky, tak dotazem na Úřad práce České republiky, ostatně to potvrdila i žalobkyně sama.
27. Soud se dále zabýval otázkou, k níž směřuje podstatná část argumentace žalobkyně, a sice zda výkon zaměstnání žalobkyně na území České republiky je podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je

možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti). Pokud je však předmětem této smlouvy dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, úřad práce povolení nevydá (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017 – toto časové znění zákona o zaměstnanosti je rozhodné pro posouzení věci z důvodu, že k výkonu zaměstnání došlo v období měsíce února 2017), což navazuje na § 66 větu třetí zákona o zaměstnanosti.

28. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017 – 31.
29. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku vyšel ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“), která upravuje tři různé formy nadnárodního poskytování služeb: a) podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; b) podnik vyšle pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (279/80, Webb, C-307/09, Vicoplus) pak dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí a může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (příjemce pracovní síly), mohou členské státy podřídit takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (k tomu srov. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti). Nejvyšší správní soud s ohledem na další judikaturu Soudního dvora Evropské unie (C-91/13, Essent Energie) dodal, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.
30. Na základě těchto východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má

zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.

31. Soud v nyní posuzované věci vyšel z výše uvedeného výkladu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a v rámci jeho aplikace na projednávanou věc dospěl k následujícím závěrům. Plnění, které měl polský zaměstnavatel (společnost P.) poskytnout na území České republiky, není službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES. Podstata „služby“ totiž v daném případě nespočívá ve vykonání určité činnosti, zhotovení díla (např. v podobě provedení stavebních prací, řemeslných prací, kontrolních prací, montáží věcí), nýbrž v pronájmu pracovní síly ve formě přidělení zaměstnance polského zaměstnavatele k českému příjemci pracovní síly (společnost Ch.). Tento závěr soud opírá o skutečnost, že hlavním předmětem podnikání polského zaměstnavatele je činnost spočívající ve vyhledávání pracovních míst a získávání pracovníků, jak plyne z informací opatřených ve spolupráci s polskými orgány, jde tedy o agenturu práce. Ve výrobním závodu společnosti Ch. vykonávala žalobkyně shodnou práci jako kmenoví zaměstnanci této společnosti, která evidovala docházku pomocí elektronického systému. Z výpovědi žalobkyně pak vyplynulo, že v průběhu výkonu práce u společnosti Ch. nebyla řízena ani kontrolována ze strany polského zaměstnavatele, práci jí přidělovali zaměstnanci společnosti Ch. (vedoucí směny, mistr). Vazba k polskému zaměstnavateli žádná nebyla (mzdu měl žalobkyni vyplácet pan V., jehož role není zcela jasná a neprokázalo se, že by byl pověřenou osobou polského zaměstnavatele). Nelze tedy dovodit, že by v průběhu výkonu práce u společnosti Ch. bylo zachováno přímé pouto žalobkyně a jejího polského zaměstnavatele, tedy že konala práci jeho jménem, na jeho účet a odpovědnost, s využitím jeho pracovních pomůcek. Z toho plyne, že k vyslání žalobkyně na území České republiky nedošlo podle čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71/ES.
32. Soud se dále s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 – 36 zabýval tím, zda žalobkyně, jež byla vyslána na území České republiky jako pracovní síla, vykonávala svoji hlavní činnost u polského zaměstnavatele na území Polské republiky, tedy zda jeho vyslání do České republiky bylo jen dočasným odlehčovacím opatřením. Byť se žalovaná tímto aspektem výslovně nezabývala, vedly správní orgány dokazování i tímto směrem a jejich zjištění zřetelně vyplývají z obsahu správního spisu. Soud vyšel z toho, že polský zaměstnavatel předložil žalobkyni pracovní smlouvu až poté, co přicestovala na území České republiky. Žalobkyně totiž sama vypověděla, že se na území České republiky nachází od 1. 2. 2017, přičemž teprve zde jí pan V. předložil listiny, podle nichž je od 6. 2. 2017 zaměstnána společností P. a od 7. 2. 2018 vyslána na pracovní cestu do České republiky, kde má pracovat pro agenturu H. X. M. a kde posléze nastoupila na pozici pomocné dělnice ve společnosti Ch. V Polsku nikdy nepracovala, nemá tam ani žádné ubytování. Z předložených listin, které jsou datovány až po žalobkynině příjezdu do České republiky, a z evidence docházky žalobkyně do továrny

společností Ch. lze jednoznačně dovodit, že žalobkyně nevykonávala pro svého polského zaměstnavatele na území Polské republiky žádnou pracovní činnost. Pracovní smlouva byla uzavřena v České republice s výlučným cílem, aby byla žalobkyně neprodleně „vyslána“ na území České republiky k výkonu práce.

33. Ze všech výše uvedených skutečností plyne, že pravou podstatou výkonu práce žalobkyně na území České republiky nebylo konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby jejím polským zaměstnavatelem příjemci služby na území České republiky. Žalobkyně byla přidělena svým polským zaměstnavatelem k výkonu práce u společnosti Ch. bez jakéhokoliv předem dohodnutého omezení, aniž by kdy žalobkyně konala na území Polské republiky práci pro svého polského zaměstnavatele. Je tedy zřejmé, že podstatou činnosti polského zaměstnavatele bylo poskytnout českým smluvním partnerům neomezené služby agentury práce, tedy zajistit jim pracovní sílu. Tuto činnost nelze podřadit § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Naopak spadá pod § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, takže žalobkyně mohla konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Takové povolení žalobkyně neměla, tedy byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoli bylo toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Toho si patrně byla vědoma i agentura H. X. M., která ve vztahu k českému Úřadu práce nesplnila informační povinnost ve smyslu § 87 zákona o zaměstnanosti (to plyne se sdělení Úřadu práce ze dne 20. 2. 2017, jakkoli pan V. předložením vyplněného formuláře vzbudil v žalobkyni dojem, že se tak stalo).
34. Soud poznamenává, že při posuzování žaloby vyšel z tvrzení žalobkyně, že byl mezi ní a polským zaměstnavatelem uzavřen pracovněprávní vztah, ve shodě se správními orgány ovšem konstatuje, že i tato skutečnost je dosti sporná. Žalobkyni totiž bylo vydáno vízum dne 25. 11. 2016 a jak bylo zjištěno v součinnosti s polskými orgány, stalo se tak na základě prohlášení o úmyslu zaměstnat žalobkyni, které učinila B. J., nikoliv polský zaměstnavatel společnost P. B. J. přitom popřela, že by kdy své zaměstnance vyslala do jiného členského státu, využívá je totiž sama pouze v zemědělské a potravinářské činnosti. Polské vízum typu D se přitom vztahuje, jak opět potvrzuje žalobkyně v žalobě, na výkon práce pro osobu, která vystavila prohlášení o úmyslu zaměstnat cizince, nikoliv pro ostatní zaměstnavatele. Vystávají tak závažné pochybnosti, zda mohla být žalobkyně na základě víza ze dne 25. 11. 2016 zaměstnána u společnosti P., neboť vízum bylo vydáno za účelem zaměstnání žalobkyně u jiné osoby. Pochybnosti panují i ohledně toho, zda žalobkyně skutečně dne 6. 2. 2017 uzavřela s polským zaměstnavatelem smlouvu o provedení práce, neboť smlouvy předložené žalobkyní nejsou podepsané (podle jejích slov nepodepsala ani jiná paré těchto smluv) a podle vyjádření této společnosti žádné zaměstnance nemá. Tyto pochybnosti jsou však nerozhodné z hlediska podřazení zjištěného skutkového stavu (v rozsahu, který není těmito pochybnostmi zasažen) pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť je zřejmé, že žalobkyně byla zaměstnána na území České republiky bez povolení k zaměstnání, ačkoli jej k výkonu zaměstnání potřebovala.
35. Soud tedy uzavírá, že žalobkyně nebyla na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněna vykonávat práci pro společnost Ch. na území České republiky. Výkon práce u tohoto subjektu byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobkyně však nebyla držitelkou takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonávala závislou práci (zaměstnání) na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnila tak skutkovou podstatu § 119

odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 - 13).

36. Není přitom rozhodné, zda žalobkyně o tom, že pro výkon práce na území České republiky potřebuje povolení k zaměstnání, věděla, resp. zda byla svým zaměstnavatelem utvrzována v tom, že může na území České republiky vykonávat práci bez dalšího povolení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011 – 80, dovodil, že „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. [...] Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“
37. Nelze přisvědčit argumentaci žalobkyně, že jen konala práci podle pokynů svého polského zaměstnavatele. Tato skutečnost nemění nic na tom, že žalobkyně vykonávala na území České republiky závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání. Toho si ostatně žalobkyně mohla být vědoma, neboť sama neměla v úmyslu konat práci pro svého polského zaměstnavatele na území Polské republiky, nýbrž toliko na území České republiky; uzavřela smlouvu s polským zaměstnavatelem a souhlasila se svým vysláním na území České republiky v době, kdy se již nacházela v České republice. Musela si být současně vědoma důvodu, proč nemůže uzavřít pracovněprávní vztah přímo s českou společností. Důsledky, které z toho plynou, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Pracovněprávní vztah existující mezi žalobkyní a jejím polským zaměstnavatelem, jenž vznik protiprávního stavu vyvolal uzavřením smlouvy s agenturou H. X. M. (jde de facto o dočasné přidělení žalobkyně k české společnosti do České republiky) a udělením dispozic žalobkyni, v jejichž důsledku porušil zákon o pobytu cizinců, neposkytuje žalobkyni „imunitu“ ve vztahu k odpovědnosti za vlastní protiprávní jednání a následkům z toho plynoucím. Žalobkyně, ač v zaměstnaneckém poměru a neznalá českého práva, je osobně odpovědná za to, aby vykonávala závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Za tím účelem je sama povinna přijmout veškerá opatření nezbytná k ověření souladu výkonu závislé práce s právním řádem státu, na jehož území má být práce vykonávána. To nicméně neznamená, že by paralelně s tím nemohla vzniknout odpovědnost za umožnění výkonu závislé práce bez potřebného povolení i dalším subjektům. Žalobní bod je nedůvodný.
38. Žalobkyně dále namítla, že správní orgány se neměly uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž měly preferovat smírnou cestu a umožnit žalobkyni vycestovat z území České republiky, a to vzhledem k tomu, že měla v té době platné polské vízum a že se na území České republiky v době vydání prvostupňového rozhodnutí již nenacházela. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Skutečnost, že žalobkyně měla v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou, nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek NSS č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). I kdyby byla žalobkyně držitelkou schengenského víza nebo českého národního víza, nejde o překážku, která by bránila vydání správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy

protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území České republiky. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobkyni v tom, aby nadále pobývala na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobkyně do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návěti § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobkyně s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal správní vyhoštění, ze Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má de facto právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobkyně nebyla oprávněna nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.

39. Vzhledem k tomu, že žalobkyně po dobu, co byla držitelkou polského dlouhodobého víza, jednala v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení vykonávala závislou práci, není evidence žalobkyně v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobkyni v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobkyni nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobkyně během platnosti původního víza porušila pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonávala práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobkyni vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala jeho § 119 odst. 1 písm. b). Námitka je nedůvodná.
40. Též námitka, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně (resp. ji posoudila čistě formalisticky) a že žalobkyně neměla možnost se v tomto směru vyjádřit, je nedůvodná. K tomu soud nejprve konstatuje, že žalobkyně měla právo se v řízení vyjadřovat v celém jeho průběhu až do vydání rozhodnutí (srov. § 36 odst. 1 správního řádu). Konkrétně o tom byla poučena dne 13. 4. 2017 a dne 8. 1. 2018, avšak ani jednou své možnosti

seznámit se s podklady, vyjádřit se k nim, nebo tvrdit nové skutečnosti a navrhnout důkazy nevyužila. S ohledem na to, co bylo uvedeno, a na to, že byla žalobkyně v průběhu řízení zastoupena advokátem, nemůže nyní namítat, že nedostala prostor k vyjádření. Úvaha žalované v napadeném rozhodnutí je založena na tom, že vycestování žalobkyně do vlasti je z povahy věci zásahem do jejího života, nikoli však zásahem nepřiměřeným. Žalobkyně sama uvádí, že zde nemá rodinné ani jiné vazby, nehrozí jí tedy odloučení od jejích blízkých. Žalovaná se dále odkázala na vypořádání této otázky v prvostupňovém rozhodnutí, které pokládá za vyčerpávající a s nímž se ztotožňuje. V něm správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně zde pobývá bez povolení, což je v rozporu s veřejným zájmem. S ohledem na krátkou dobu pobytu žalobkyně nenavázala žádné vazby – jak sama uvedla, přijela výlučně za účelem výdělků a poté měla v úmyslu se vrátit na Ukrajinu, kde má také rodinu; v tom jí nebrání ani věk ani zdravotní stav. Takové hodnocení považuje soud za přezkoumatelné, nikoli pouze formalistické (jak namítá žalobkyně) a mající oporu ve správním spisu. Jelikož se soud s hodnocením žalované ztotožnil, je tato námitka nedůvodná.

41. Pokud jde o posouzení existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt), ani v tomto ohledu neshledal soud žádné pochybení. Správní orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobkyně do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace se vztahuje pouze k Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny. Žalobkyně nicméně bydlí v Zakarpatské oblasti, kde je bezpečnostní situace poklidná. Závazná stanoviska vychází ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovanou. Z nich skutečně vyplývá, že v Zakarpatské oblasti nejsou zaznamenávány žádné bezpečnostní incidenty. Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu, které jsou rovněž součástí správního spisu, nepanuje na Ukrajině stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobkyně z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohla utrpět zranění nebo být usmrcena v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17).
42. Za této situace bylo povinností žalobkyně prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že ona osobně by pravděpodobně jako civilistka byla vystavena útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když žalobkyně již utrpěla vážnou újmu nebo byla vystavena přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobkyně pobývala, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobkyně dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se žalobkyně stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, čj. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobkyně ve správním ani soudním řízení neprokázala, že by před odjezdem ze země původu utrpěla v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byla takovou újmou ohrožena. Žalobkyně nebydlela v místě, které je zasaženo ozbrojenými operacemi, nýbrž bydlela v Zakarpatské oblasti v západní části Ukrajiny. Do této oblasti se přitom může bez obtíží vrátit, nachází se v ní domácnost její rodiny. Žalobkyně neuvedla v řízení žádné

skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu jakožto civilistka terčem svévolného násilí, naopak výslovně potvrdila, že ozbrojený konflikt se jí nedotýká. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra tedy správně dovodili, že žalobkyni nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy nejsou dány důvody bránící vycestování. Žalobní námitka není důvodná.

43. Žalobkyně konečně namítá, že doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států, byla stanovena nepřezkoumatelně a že je příliš dlouhá. Soud k tomu nejprve podotýká, že určení této doby závisí na správním uvážení správního orgánu, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Soud tedy zkoumá pouze to, zda žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení, nebo zda jej nezneužil. Délka této doby by byla stanovena nepřezkoumatelně tehdy, pokud by z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo vůbec patrné, proč ji žalovaná stanovila právě v této a nikoli v jiné délce. To však není případ napadeného rozhodnutí. Žalovaná na stranách 12 a 15 napadeného rozhodnutí vysvětlila, že k určení této doby na samé spodní hranici zákonného rozmezí dospěla zvažováním polehčujících a přitěžujících okolností, přičemž mezi přitěžující okolnosti řadí neoprávněný výkon práce v České republice a mezi polehčující okolnosti její spolupráci se správním orgánem a skutečnost, že jiné právní předpisy neporušila. Soud má tedy za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti, tedy závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání. Stanovení doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 1 roku není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Nebyla-li by žalobkyně trestněprávně zachovalá, bez jediného přestupku, jak zdůrazňuje v žalobě, nepochybně by doba zákazu vstupu na území byla stanovena ve větším rozsahu. Soud také nespatřuje v závěrech žalovaného zneužití správního uvážení. Námitka je nedůvodná.
44. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. května 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
soudkyně